No. 61.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 22 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

ALTONA, den 14. Mei. Men meent in de tusschenkomst van Zweden Russischen invloed te bespeuren. Het is geen [illegible] in de laatste weken [illegible] bezendingen geld van de Newa naar de Sond zijn gegaan. De Zweedsche marine bestaat thans uit 10 linieschepen, 8 fregatten van den 1e rang, 5 fregatten 2e rang, 4 Hemmema (eene soort van linieschepen), 4 brikken, 10 kotters, 5 galeijen, 24 halve galeijen, 25 gedekte en 200 opene kanonneersloepen, 100 mortier- en 10 houwitser-sloepen, 8 kanonbarkassen, 20 kanonadewerpers, 5 schoeners, 12 chefsvaartuigen, 12 jagten en avisos 40 proviandvaartuigen, 28 kooksloepen en 7 ziekenschepen. De bemanning is 23,160 man sterk.

ENGELAND.

— Onlangs werd op eene zonderlinge wijze een huwelijk voltrokken. De dochter van een rijken koopman te Boston droeg een der bedienden van haren vader vurige liefde toe; de vader wilde tot dit huwelijk zijne toestemming echter niet geven en een einde aan de zaak maken door den bediende over New-York naar Engeland te zenden. Het meisje, dat wist welken weg haar minnaar had ingeslagen, schreef naar hem te New-York en verzocht hem op een bepaalden tijd zich daar te stede aan het bureau van de telegraaf te vervoegen, door een overheidspersoon vergezeld. Te gelijker tijd begaf zij zich naar het bureau van de telegraaf te Boston, en dus werd de huwelijks-plegtigheid per telegraaf voltrokken. De geldigheid van het huwelijk werd aanvankelijk door den vader betwist, maar later kwam hij tot andere gedachten en verzette zich niet langer.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 16. Mei. De vrees, dat de gisting, die sedert eenige dagen, vooral omtrent de Poolsche zaken, te Parijs heerschte, tot eene uitbarsting zou komen, heeft zich maar al te zeer bewaarheid, ofschoon naar de laatste berigten de rust hersteld was.

Maandag, de dag bestemd tot de ondervragingen over de buitenlandsche zaken in de vergadering werd een optogt van handwerkslieden, leden der clubs enz. zamengesteld; eenige duizenden met roode vaandels drongen de zaal der vergadering binnen, onder het uiten der kreten van: *Oorlog met Rusland! Oorlog met Oostenryk! Leve Polen!*

De nationale vergadering kon niet beraadslagen; de woeligste tooneelen hadden in hare zaal plaats; de opstandelingen verklaarden, bij monde van *Blanqui*, *Barbès* en *Hubert*; de vergadering ontbonden, en te willen: regt over den *moord* te Rouaan, de oorlogsverklaring aan Oostenrijk en Rusland, een ministerie voor den arbeid en eene belasting van een milliard op de rijken. *Raspail* las, te midden van de verwarring, het verzoekschrift der clubs ten voordeele van de Polen voor. Eene lijst van eene nieuwe regering werd voorts door de opstandelingen van het spreekgestoelte afgekondigd; welke regering zou bestaan, uit de heeren *Cabet, Barbès, Hubert, Proudhon, Ledru-Rollin, Blanqui, Pierre Leroux* en *Raspail*, met andere woorden meestal de hevige republikeinen, die de kleur des bloeds in hun vaandel voeren. De opstandelingen wilden allen, die de nationale garde zouden zamenroepen, tot verraders des vaderlands beschouwd hebben; doch dit nam niet weg dat de garde bijeenkwam, om de vertegenwoordigers des volks uit de handen der menigte te redden. In grooten getale vereenigde zich de garde, in den namiddag; en het gelukte haar de woestelingen uiteen te drijven en de vergadering te bevrijden; zoodat deze 's avonds weder eene zitting zou houden. De heeren *Lamartine* en *Ledru-Rollin* moeten des avonds, te paard, de stad doorgereden zijn.

Generaal *Feuchères* is, in plaats van gen. *Courtais*, tot opperbevelhebber der nationale garde benoemd.

Laatstgemelde moet het, zoo als men lang gezegd had, met de woelzieken eens zijn geweest, en is met de meeste der opgenoemde opgeworpen *leden van het revolutionair bewind* (*Ledru-Rollin* natuurlijk uitgezonderd) op den togt naar het raadhuis gevangen genomen; onder de gevangenen bevinden zich met name *Blanqui* en *Barbès*.

Nadat de woelzieken de zaal der nationale vergadering ontruimd hadden, heeft de heer *Lamartine* het woord gevoerd, en ten slotte gezegd:

« In zulk een oogenblik is het bewind niet in den raad, « maar op straat, op 't openbaar plein, op de plaats zelve « van den strijd. Tegen!" — « Wij gaan allen daarheen, allen!" riepen de vertegenwoordigers, en in dien kreet stemden de nationale garden, die de zaal bezet hadden, luide in.

Reeds hadden de afgevaardigden der clubs zich op het raadhuis genesteld: doch de garden snelden, met de grootste geestvervoering, derwaarts, onder het aanheffen van den kreet: *leve de nationale vergadering!*

Naauwelijks waren de woelzieken aldaar overheerd, of de maire van Parijs, *Marrast*, deed de volgende proclamatie afkondigen:

FRANSCHE REPUBLIEK, — *Raadhuis.*

« *De nationale vergadering is niet ontbonden*; voor het rumoer zwichtende, heeft zij de zitting slechts geschorst. De brave burgers van Parijs zijn geroepen, om den eerbied te handhaven, dien men aan de nationale vergadering, door de algemeene stemming voortgebragt, verschuldigd is. Door de nationale vergadering aan te randen, randt men de republiek aan, die in Februarij is gewonnen en door de vergadering afgekondigd. *Leve de nationale vergadering en de republiek!"*

(PS. Ten half acht ure heeft de vergadering werkelijk hare zitting hervat, beschut door de nationale garde; de vergadering heeft zich *en permanence* verklaard. — Ook *Sobrier*, de bekende leider van het blad *la Commune*, is in hechtenis genomen. Het leger en de mobile garde ondersteunen de nationale garde; men vreest echter voor eene [illegible]

Er is te midden van de onlusten, beurs gehouden; de 3 pct. sloten op 44, de 5 pct. 66.)

— Als bijzonderheden van de gewigtige gebeurtenissen van gisteren, melden wij nog het volgende:

Ten half zes kwam *Barbès* een der eersten op het raadhuis met een twaalftal zijner vrienden.

Ten zes ure stelde *Barbès*, zegt men, een proclamatie op, die naar de drukkerij moest worden gebragt, toen de nationale gardes van het 3e en 6e legioen de zaal binnen traden.

Barbès! waar is *Barbès?* waar is hij? wij moeten hem hebben! dit was hun eerste kreet.

Neen, neen, te wapen! riepen eenige andere mannen met hunne roode gordels, gij zult eerder over ons ligchaam gaan dan hem in handen te krijgen.

Ten half acht werd *Barbès* bij den kraag gegrepen en naar de gevangenis gesleept door officieren der artillerie en der burgerwacht. De verontwaardiging was algemeen. *Barbès* was bleek en ontsteld. Hij ging niet; men sleepte hem. Onderscheidene keeren werden op de straat de sabels tegen hem gerigt.

Op dezelfde wijze heeft men gehandeld met *Albert*, wiens gelaatstrekken eene hevige gemoedsbeweging te kennen gaven.

Vervolgens heeft men zich meester gemaakt van *Thoré*, die insgelijks in de gevangenis werd gesleept. Alle drie zijn afzonderlijk opgesloten.

Men heeft achtervolgens de personen in hechtenis genomen en naar de gevangenis gebragt, die zich met *Barbès* en de zijnen in de zaal bevonden.

De heer *Lamartine* heeft zich een oogenblik op het stadhuis vertoond. Hij werd met algemeene toejuiching ontvangen.

Het blijkt thans genoegzaam, dat de vergadering, ofschoon bewust van het gevaar, dat haar bedreigde, te zorgeloos is gebleven. De president, voor meer opschudding beducht, had reeds spoedig bevel doen geven, op te houden met het slaan van het appel.

De bevolking wist ten 4 ure nog naauwelijks wat er gebeurde; daarna werd zij bevreesd, alsof de schriktooneelen van 1793 zich zouden vernieuwen, doch na het gevangen nemen van de hoofden des opstands en na het verschijnen van de bekende proclamatie van *Marrast*, bedaarde de onrust niet alleen, maar elk gaf zich over aan de uitbundigste vreugde en overlaadde de nationale garde met hare dankbetuigingen wegens derzelver moedig gedrag.

— Het gerucht dat, behalve de reserve, ook nog eene buitengewone ligting van 200,000 man zal worden opgeroepen, houdt stand. Inderdaad is er een groot verschil tusschen de vrij vredelievende taal, die de heer *Lamartine* in zijne staatkundige verklaringen nopens de buitenlandsche aangelegenheden voert, en de handelwijze der Fransche regering. Het schijnt dat de buitenlandsche oorlog meer en meer noodzakelijk wordt, als een middel van afleiding ten behoeve van het binnenland. Het dagblad *la Presse*, hetwelk steeds ten aanzien van het nieuwe republikeinsche gouvernement een zeer vijandigen toon blijft voeren, geeft zulks zonder omwegen te kennen. Dat blad verwijt de regering, dat zij eene misdaad begaat, indien zij, ten einde raad, hare onbekwaamheid wil verbergen in den oorlog, waardoor het vredelievende karakter der omwenteling van Februarij wordt veranderd, en in de plaats van vrijheid door verbreiding van denkbeelden, vrijheid door middel van het kanon wordt gesteld. Het genoemde dagblad drukt zich voorts aldus uit: « Reeds eenmaal hebben wij op het slagveld onze vrijheid verloren; wij zullen die nogmaals daar verliezen. Verraad! verraad! want die naam behoort gegeven te worden aan alle overmoedige onmagt. Volk! wat is u voorgehouden? dat het beklagelijk lot van den arbeider verbetering behoefde; dat de dood de rijken spaarde en alleen de armen trof. Zij waren verontwaardigd, omdat gij zoo kommervol leefdet. Wat doen zij nu, wat verzinnen zij thans? Zij zullen u laten dooden. Gelooft toch niet, dat dit geschiedt om Italie, om Polen te helpen. Deze twee namen dienen alleen, om van uwen edelmoedigen aard misbruik te maken. Alleen om zich van u af te maken, omdat zij met u niet langer raad weten, gaan zij tot den oorlog over. De oorlog zal de last van alles moeten dragen, en de onnadenkende menigte zal herhalen: Ja, het is de schuld van den oorlog. — De bewindslieden weten het en rekenen daarop."

— Men weet dat er bepaald is, dat bij het feest der Eendragt 500 meisjes tegenwoordig zouden zijn, die uit de schoonste gekozen zouden worden. Bij het feest tegenwoordig te zijn was eene dubbele eer; het was in zekeren zin een officieel diploma van schoonheid, door de republiek toegekend. Er waren dus niet weinig sollicitanten. Niet minder dan 8000 maagden daagden naar de eer. Eene jury zou op het ministerie van binnenlandsche zaken uitspraak doen, en zich van de moeijelijke taak kwijten om uit die 8000 de 500 schoonste te kiezen. Reeds vroeg waren de toegangen bezet door al die jeugdige schoonheden, die door moeders of grootouders vergezeld, de uitspraak afwachtten, die haar gelukkig en trotsch zoude maken. Men kan ligtelijk begrijpen dat, hoe onpartijdig de jury ook geweest zij, zich vele klagten hebben opgedaan, en men dreigde bij de nationale vergadering van de uitspraak der jury te appeleren. Hoe moeijelijk deze taak ook geweest zij, zoo was nog eene zwaardere haar opgelegd, daar zij uit de 500 uitverkorenen nog de 20 schoonste moest kiezen, die bij het feest den eersten rang zullen bekleeden.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 17. Mei. De heer *Duymaer van Twist*, lid van de Tweede Kamer, is gisteren bij Z. M. ontboden, die hem, in overeenstemming met de ministers, de portefeuille van financiën heeft aangeboden. Z. Ed. heeft echter gemeend zich van dien last te moeten verschoonen.

— Men meldt ons uit 's Hage: « Het gerucht loopt hier algemeen dat de betrekking van tijdelijk minister van financien zou worden opgedragen aan den heer mr. *J. Boeye*, staatsraad in buitengewone dienst, sedert een aantal jaren werkzaam bij het ministerie van financien. Het is echter nog niets meer dan een gerucht. (*de Tyd.*)

's GRAVENHAGE, den 18. Mei. Tot tijdelijk minister van financiën is benoemd de heer *P. A. Ossewaarde*, thans raad-adviseur bij het ministerie van financiën.

— De heer mr. *J. de Bosch Kemper* te Amsterdam en anderen hebben een adres aan de Staten-Generaal gezonden waarin zij de verkiezing der volksvertegenwoordigers in kiescollegien door stemgeregtigden benoemd, aanbevelen, en verder verzoeken 1° dat naast de bepalingen die alle openbare godsdienstoefening toelaten, het beginsel duidelijk in de Grondwet worde uitgedrukt, dat alle uitwendige handelingen en teekenen, die tot het onderscheidene van eenig kerkgenootschap behooren, beperkt moeten blijven binnen de muren van kerken of daarmede gelijkstaande gebouwen en plaatsen, en dat geene kerkleeraren of geestelijken, handelende in hunne bediening, regeringshandelingen mogen berispen, of op verkiezingen invloed mogen uitoefenen, 2° dat naast de vrijheid van onderwijs, die het ontwerp waarborgt, uitdrukkelijk worde vast gesteld de verpligting der regering om te zorgen dat op alle plaatsen wel verzorgde volksscholen aanwezig zijn."

— De leden der Tweede Kamer zijn inmiddels grootendeels huiswaarts gekeerd; men zegt voor 14 dagen. Daar evenwel het ontwerp van de nieuwe grondwet, na definitive vaststelling in den ministerraad, naar den raad van state zal moeten worden verzonden, om aldaar te worden onderzocht, en vermits er op dit oogenblik bij de Kamer geene werkzaamheden hangende zijn welke meer belangrijkheid of spoed vereischend, dan het gewigtige werk der grondwets-verandering kunnen geacht worden, zoo mag men het er voor houden, dat de Kamer nog niet binnen 14 dagen zal bijeen komen, ten ware de raad van state, het gewigt der tijden en omstandigheden in aanmerking nemende, de voorstellen tot herziening en hervorming, ja met kalme beradenheid, maar toch ook met volijverigen spoed mogt wenschen af te werken.

NIJMEGEN, 16. Mei. Het zoo schadelijke ongedierte, de in dit jaar zich in groote menigte in onze streken vertoonende meikevers, schijnt eerder te vermeerderen dan te verminderen, en veroorzaakt dagelijks meer schade aan de vrucht- en andere boomen. Een beoefenaar der Entomologie noodigt ons uit, in het belang van het algemeen, aan te kondigen, dat het ter vernieling dezer meikevers nuttig is, *kort vóór en na zons-ondergang*, onder de boomen, in boomgaarden of andere voegzame plaatsen, zelfs in het open veld, vuren te branden; als wanneer de kevers zich in de vlam zullen storten en den dood vinden.

MAASTRICHT, den 15. Mei. Woensdag werd een alleroproerigst lied te Sittard gedrukt en rondgevent. Gisteren hadden de officier van justitie en die der maréchaussées den drukker, uitgever, dichter en rondventers van het oproerwekkend geschrift ontdekt, en heeft men bij huiszoekingen belangrijke stukken gevonden.

ARNHEM, den 15. Mei. Heden is uit de gemeente Hoogeveen, provincie Drenthe, verzonden het navolgende door 28 personen onderteekend adres:

Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

De ondergeteekenden, allen ingezetenen der gemeente Hoogeveen, provincie Drenthe, geven met verschuldigden eerbied te kennen, dat zij in het ontwerp van grondwet, ingeleverd door de staats-commissie, van wege Zijne Majesteit met de herziening van voornoemde wet belast, eene eerste schrede zien tot redding van ons volksbestaan. Zij verzoeken dus U. E. M. dit ontwerp, in deszelfs grondbeginselen althans, spoedig kracht van wet te doen erlangen, opdat de kostbare tijd niet nutteloos verloren ga.

Zij vermeenen echter in sommige punten, bij U. E. M. op eenige wijzigingen te moeten aandringen, hierbij vooral van de onbetwistbare waarheid uitgaande, dat ook de meest volmaakte grondwet op zich zelve, ons niet kan redden, wanneer er geene krachtige bezuinigingen uit voortvloeijen. Want E. M. H.! ons volk verarmt, de bronnen van voorspoed verdroogen, de belastingen worden voor een groot deel verslonden, door de rentheffers van den staat, welke zonder eenig voordeel aan te brengen de beste sappen des volks verteren. Zij erkennen overigens gaarne dat hunne aanspraken op een groot deel der staats-inkomsten onaangeroerd moeten blijven; maar dit zoo zijnde, moeten er maatregelen genomen worden tot doortastende bezuinigingen, op alle niet volstrekt noodwendige zaken.

Zij verlangen vooral ook om deze redenen, dat in de nieuwe grondwet van geene provinciën melding gemaakt, maar de staat als een geheel beschouwd worden, welke later ten behoeve eener goede administratie, kan verdeeld worden in zoo vele onderdeelen, zonder op historische overleveringen of herinneringen te letten. Immers wij allen zijn één, le-

ven onder dezelfde wetten, denzelfden Koning, en hebben dezelfde neigingen en behoeften. En wat toch zijn in het wezen der zaak de tegenwoordige provinciën anders, dan administratieve afdeelingen, welke slechts dit tegen zich hebben, dat zij niet om den wille eener goede administratie, maar om herzieningen, welke geene ware kracht meer hebben, gevormd zijn. Mogt overigens deze zienswijze niet gevolgd worden, dan verzoeken zij, dat geene der bestaande provinciën, bij bestaan blijvende provinciën, worden ingelijfd, want zulks zoude eene treurige bron van verdeeldheid openen, dewijl men in de vernietigde provinciën, steeds zoude trachten, de verlorene zelfstandigheid terug te erlangen.

Ook zien adressanten het nut niet in van eene Eerste Kamer, voortkomende uit dezelfde kiesmagt als de Tweede; terwijl het hun gevaarlijk voorkomt, de diensttijd van de nationale militie in de grondwet te bepalen, want staten, veel volrijker dan de onze, eischen eenen veel langeren diensttijd dan de onze.

Zij zouden verder gaarne eene bepaling opgenomen zien, in de nieuwe grondwet, vaststellende, dat er steeds eene landmagt aanwezig moet zijn, beschikbaar in- en buiten Europa, hierbij op Engeland wijzende, hetwelk deszelfs troepen elk oogenblik kan inschepen, naar ieder bedreigd punt in een ander werelddeel. Dat, bij voorbeeld, het behoud van Java af kan hangen, van de mogelijkheid, om onmiddelijk eenige bataillons soldaten, derwaarts te zenden, is zeer duidelijk; zoo als de zaken thans ingerigt zijn, zoude zulk eene afzending eenige maanden tijds vereischen in welken tusschentijd, bij het uitbreken van eenen Europeschen oorlog, de zee kan gesloten, of eenen inlandsche opstand, het eiland kan verwoest worden. Adressanten hebben dan ook steeds de inrigtingen op dat punt, in ons vaderland, als hoogst gebrekkig, als onverantwoordelijk beschouwd.

Zij verlangen verder in de grondwet eene bepaling dat geene gewone uitgaven hier te lande gedekt mogen worden door inkomsten van onze Overzeesche bezittingen, maar dat deze een batig slot opleverende, eeniglijk besteed worden tot schulddelging of tot het daarstellen van werken van openbaar nut. In het wezen der zaak, beschouwen zij dit punt, van een alles overschaduwend belang, want alleen dit streng vasthoudende, is bezuiniging, is ontlasting op den duur mogelijk.

Zij verlangen verder, dat het batig saldo niet verkregen worde, ten koste van de zekerheid, van onze Oost-Indische bezittingen, want, ons onafhankelijk volksbestaan uitgezonderd, vermeenen zij, dat wij geen grooter belang hebben dan het behoud van Indië, en zij zijn overtuigd dat wij dit behouden kunnen in spijt van allen, die ons dat bezit kunnen betwisten. — Maar daartoe zijn Europesche troepen noodig. Er moet dus op Java, steeds eene grootere hoeveelheid van die troepen aanwezig zijn, dan daar door onze vijanden tegelijk kan aangebragt worden. Alleen dit geeft zekerheid aan ons bezit; alleen dit kan ons handhaven in de voordeelen, welke wij thans genieten, die ook, al moest het geheele batig overschot aan zulk een [illegible] opgeofferd worden, zeer groot zullen blijven. Had men overigens dit in het oog gehouden, Singapore zoude ons niet in vollen vrede ontroofd, Laboan niet aan een invloed, vijandig aan onze magt, onderworpen zijn; terwijl eindelijk de ons wettig en deugdelijk toekomende havens van de oostkust van Sumatra, niet door eene enkele nota van Engeland zouden ontruimt zijn. Want E. M. H. de overmagt wetende, alles te kunnen verkrijgen, zonder geweld, kent geene palen, maar wetende dat er geweld moet gepleegd worden, denkt na over den indruk, welke er door veroorzaakt wordt in de overige wereld, heeft voor de schande der misdaad terug. Ook is het eervoller voor geweld te wijken, dan schijnbaar vrijwillig toe te stemmen in onze eigene vernedering.

Zij verzoeken eindelijk aan U. E. M. deze opmerkingen eenige aandacht te willen schenken, want zij zijn zich zelven bewust, niet naar het verwezentlijken van onbestaanbare utopiën te streven, maar met hart en ziel te verlangen, het heil van ons volk, dat zij zich niet gelukkig kunnen denken, dan levende onder vrijzinnige instellingen, met eenen Koning uit het huis van *Oranje* aan het hoofd, bestuurd door mannen welke de algemeene achting genieten, en geestkracht genoeg bezitten, om in ieder geval onze regten, tegen wie ter wereld ook, te verdedigen, gepaard met genoegzamen voorzigtigheid, om iederen, niet dringend noodigen strijd met vreemde staten te vermijden.

Hoogeveen, den 8. Mei 1848.

Hetwelk doende,
Volgen de onderteekeningen.

VLISSINGEN, den 19. Mei. Wij laten thans hieronder volgen den ons medegedeelden inhoud der gedenkrol, welke bij de plegtigheid van de doksluis onder het steenblok werd gelegd, en tot welks opneming in onze vorige nommers de plaats ontbrak.

Aan de nakomelingschap !

Onder de regering van Zijne Majesteit *Willem II*, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, Groot-Hertog van Luxemburg enz. enz. enz., en het bestuur van Zijne Excellentie den Vice-Admiraal *J. C. Ryk*, als Minister van Marine, werden de in den jare 1750—1753 gelegde fundamenten dezer grootste onzer zeesluizen, en welke bij de aanmerkelijke verwijding en verdieping in 1812 bijna geheel onveranderd waren gebleven, thans veel veranderd en versterkt, om daarop, over de geheele uitgestrektheid der sluis, aan te brengen eene bevloering van hardsteen met omgekeerde gewelven tot drempels, van welke op heden 15. Mei des jaars 1848, het eerste en voornaamste blok, zijnde het middelpunt-drempelstuk der vloeddeuren, thans plegtig boven dit geschrift zal gelegd worden door Zijne Excellentie den Vice-Admiraal *E. Lucas*, als Directeur en Kommandant der Marine alhier, bijgestaan door de Hoofd-Ingenieur van 's Rijks Waterstaat in Zeeland *A. Caland*, en der marine alhier *A. E. Tromp*, aan welke in gemeenschap met elkander, het ontwerpen en uitvoeren der werken is toevertrouwd, en in tegenwoordigheid van den kapitein ter zee en equipagemeester *H. van de Velde*, van de met het toezigt belaste Ingenieurs 2e klasse der marine *L. H. Turk* en *T. Scheidius* en teekenaar *Q. Harder*, van den aannemer van het werk *J. J. van Uye*; van de genoodigde autoriteiten, van de tot 's Rijks Werf behoorende ambtenaren, geëmploijeerden en werklieden, en eindelijk van de arbeiders tot het werk behoorende.

Moge de vernielende hand des tijds dit belangrijk, en voor de marine en de scheepvaart zoo nuttig werk, sparen tot eene ver verwijderde toekomst; hetzelve den bouwmeesteren steeds tot roem verstrekken, en nog voor het late nageslacht een gedenkstuk te meer zijn, der regering van eenen vorst, door wiens zorgen reeds zoo veel nuttigs en schoons tot stand werd gebragt!

(Volgen de onderteekening.)

MENGELINGEN.

TERUGBLIK.

De Duitsche drukpers naauwelijks van de banden ontslagen, die haar jaren lang gekneld hebben, stelt zich nu schadeloos en overstroomt het land met staatkundige beschouwingen, welke deels fraai geschreven zijn en voortreffelijke opmerkingen behelzen, deels in opgewonden toon den geest des tijds huldigen en met overdreven kleuren opzettelijk geschetst worden, om op het reeds zoo geprikkelde volk te werken.

Onder de eerste tellen wij eenen *Terugblik*, door een der voornaamste Duitsche dagbladen geworpen *op de drie afgeloopen maanden*. De hoofdzakelijke inhoud komt hierop neder:

Te vergeefs zoekt men in de wereldgeschiedenis een tijdvak van zoo weinige dagen, waarin zoo vele en zoo groote gebeurtenissen zijn voorgevallen. De honderd dagen, gedurende welke NAPOLEON tot verbazing en schrik der volkeren, zijne loopbaan met rassche schreden wederom intrad, kunnen met de eerste maanden van het eeuwig gedenkwaardig jaar 1848 niet worden vergeleken. Wat toch is zijn zegenrijke triumftogt van de zuidelijke kusten van Frankrijk naar de hoofdstad des rijks in vergelijking met den verbazenden spoed, waarmede de vrijheid het geheele westelijke en zuidelijke Europa in honderd dagen overwon? Wat is Waterloo in vergelijking met de zegepralen des volks te Parijs, te Weenen, te Berlijn, Milaan en Palermo?

Op den 1. Januarij dezes jaars ontving LODEWIJK PHILIPS nog de gelukwenschen van de wettige organen van Frankrijk. De » NAPOLEON des vredes" konde met trotsch welgevallen op zijne zeventienjarige loopbaan als koning terugzien. Hij had den oproergeest in de straten van Parijs bedwongen, was zoo menigmalen aan de lagen sluipmoordenaren gelukkig ontkomen, had de oppositie in de Kamers verbroken en het ministerie zijner keuze scheen als een rots vast te staan en elken aanval te kunnen trotseren. De zoo zeer gewenschte verbintenissen waren aangeknoopt. GUIZOT en METTERNICH hadden elkander vertrouwelijk de hand gereikt, en voor LODEWIJK PHILIPS was het uitzigt geopend, om verder den drang zijns harten te kunnen volgen; zelfs scheen de verzoening van den jongsten tak der Bourbons, de usurpateur in 1830, met den legitimisten Czaar niet meer onmogelijk. En METTERNICH, die het dienstbare juk op de schouderen des volks legde, die in Italie de steun was van een tiental dwingelanden; de man, die waarschijnlijk dacht: *après moi le déluge*, doch in de hoop, dat er voor *zijne* navolgers nog wel een droog plekje gronds op aarde zoude overig blijven, konde, met den vloek van millioenen beladen, op den 1. Januarij met zelfvoldoening zeggen: het afgeloopen jaar behoorde mij, even goed als de achttiendertig, die voorafgingen en het volgende en alle, die ik nog beleven zal.

Den 6. Januarij hield LODEWIJK PHILIPS zijne laatste troonrede. Niet de natie wierp hem maar hij de natie den handschoen toe. In den overmoed zijner verworvene magt gaf hij in zijne officiële rede zijne verachting te kennen voor de laatste sporen eener steeds zwakker wordende oppositie, in welke hij den laatsten wederstand der Fransche natie tegen zijne almagt beschouwde. — Zes dagen daarna brak het vuur van den opstand te Palermo uit. Sicilie had zijne ketens verbroken. Deze gebeurtenis — welke zulke verschrikkelijke gevolgen hebben zoude — maakte op de Tuillerien weinig indruk. » FERDINANDS soldaten, — zoo heette het — zouden weldra, even als vroeger, het oproer in een bad van bloed dempen en schavot en kerker de rust weder herstellen. Gelukt dit niet — welnu dan blijft immers nog overig de diplomatie en — METTERNICH!" — Alleen Rome scheen het absolutismus nog eenige bezorgdheid in te boezemen; doch men troostte zich met de gedachte, dat den zwijmelgeest der hervorming den paus niet zoude overleven. GUIZOT vond onder de in deplomatie grijs geworden Fransche staatsmannen bereidwillige verdedigers zijner politiek. De lof van METTERNICH weêrgalmde bij de beraadslagingen over het adres in de Kamer der Pairs!

Ten einde de millioenen, die het Spaansche huwelijk gekost had, niet te vergeefs zouden zijn verspild, moest Oostenrijk aan de zijde van Frankrijk het gewigt op de Europesche weegschaal vergoeden, dat LODEWIJK PHILIPS door de breuk met Engeland verloor, om het even welk een naam het offer droeg, dat als onderpand van die nieuwe heerlijke verstandhouding vallen moest: Zwitserland of Italie.

Intusschen had de Fransche natie den handschoen opgenomen; de gemoederen geraakte in gisting; de reformistische maaltijden namen een dreigend aanzien. THIERS en ODILLON-BAROT wilden het ministerie omverwerpen, doch een THIERS was niet anders, dan een GUIZOT op een ander paard; hij had zich reeds zoo dikwijls bezondigd aan de vrijheden van Frankrijk; want van hem was het Lyonnezer bloedbad, van hem de slagting in de straat Transnonain, van hem de inkerkeringen op Mont St. Michel, van hem eindelijk de Parijsche bastilles uitgegaan. Maar hij was een man van groot talent, een wegslepend redenaar; de oppositie waartoe hij behoorde, was zwak en had een aanvoerder noodig, en zoo kwam het, dat THIERS een dag vóór den storm nog de man des oogenbliks konde zijn.

Nog den 16. Februarij stelde GUIZOT te Parijs de aanwezige gezanten gerust over de merkbare beweging in de gemoederen. Die ingenomenheid met het reeds ondermijnde stelsel duurde voort tot den 24. Februarij, — toen LODEWIJK PHILIPS nog des morgens zijnen bezorgden kamerdienaar, die van het dreigende gevaar sprak, toevoegde: » Bah, koffijhuis-praatjes!" — tot op het oogenblik, dat hij het slot der eens zoo magtige Bourbon verlaten moest en als banneling stond op dezelfde plaats waar het hoofd zijns vaders door eene revolutie was gevallen.

De tijding van de Parijsche omwenteling trof Europa als een donderslag. Men had zich zóó vast verlaten op LODEWIJK PHILIPS; zijne sluwheid had het zóó oneindig ver gebragt; zijne staatsmannen was het zóó goed en zóó dikwerf gelukt, het spel met de volken te winnen. De Oostenrijksche heeren COLLOREDO en RADOWITZ hadden nog voor korten tijd zoo gemoedelijk met den ouden koning over het lot van Zwitserland gesproken; de heer GUIZOT zelf had met zoo vele zekerheid de gezanten gerust gesteld, en — plotseling stormen renboden door Europa met de zinnenbedwelmende tijding: Revolutie te Parijs!

Steunende op het voorbeeld van 1830, wilden Duitschlands vorsten niet gelooven, dat de gebeurtenissen in Frankrijk eenen magtigen wederklank zouden vinden in Duitschland. Het vertrouwen der magthebbers had niet grooter kunnen zijn, indien zij sedert 1830 het noodige gedaan hadden, om zulk eene uitwerking te voorkomen. Hun vertrouwen was blind en in minder dan dertig dagen, na de Parijsche voorvallen, kon de wereldgeschiedenis eene Oostenrijksche en Pruissische revolutie in hare jaarboeken aanteekenen. — Wij lazen den 20. Februarij dezes jaars ergens: » Niet de vrijheid, maar het despotismus zal weldra tot het rijk der droomen behooren." — Ruim twee maanden zijn verloopen en dit woord is vervuld. LODEWIJK PHILIPS, METTERNICH en zoo vele anderen meenden: *après nous le déluge* — en de vloed heeft hen nog bij hun leven weggerukt. De gewigtigste leer echter, welke ons de laatste driemaanden hebben gebragt, is de val van mannen, die nog op den dag van hunnen val tot de meest beduidende, de meest vermogende behoorden. THIERS, ODILLON-BARROT en zoo vele anderen zijn plotseling in mummiën veranderd en in de graven van de oude orde van zaken bijgezet. Zij gingen onder, dewijl zij gewetenlooze bemiddelaren waren tusschen het vermolmde middeleeuwsche systeem en de vorderingen van eene zich hervormende wereld. Zulke geslepene middelaars zijn voor altijd over boord geworpen. De volken hebben eindelijk zelf het hecht in handen en zullen het nooit weêr toevertrouwen, dan aan hunne ware vertegenwoordigers, mannen, die uit hen zijn voortgekomen en hunne behoeften kennen en voelen.

(*T. N.*)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. Mei. Sedert den 18. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Gezina, C. F. Wragge, Scalanova, garst; l'Anversois, J. Meulenaere, Havannah, suiker; Denise, T. Ketels, St. Domingo, koffij; Joma, J. Tinn, Londen, stukgoed; de Windhond, C. Nolting, Lissabon, fruit; Ocean, W. Smuol, Londen, stukgoed; Robert Morison, W. Deijer, Havannah, suiker; la jeune Rose, J. Borgsel, Livorno, marmer, Pactolus, T. Harding, Mobile, suiker; la Malvine, P. Groix, Havre-de-Grace, rijst en ander; Stratton, T. Jean, Rio-Janeiro, koffij en suiker; de Ange, J. Pieper, Londen, stukgoed; Georg, T. Luno, Monte-Video, huiden.

Voor Brussel bestemd:

Palmira, J. Gosce, Bordeaux, wijn.

Voor Gend bestemd:

De Maria, J. Andersen Londen, stukgoed.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN [illegible].